

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jadwiga Radzikowska
Sędziowie:	SSA Iwona Łuka-Kliszcz SSO del. Krzysztof Hejosz (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Elżbieta Bałaban

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2015 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...)Sp. z o.o. w K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

przy udziale zainteresowanej G. B.

o ubezpieczenie

na skutek zażalenia wnioskodawcy (...)Sp. z o.o. w K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 stycznia 2015 r. sygn. akt VII U 917/14

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie

Sygn. akt I AUz 51/15 **UZASADNIENIE**

Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie (...)spółki z o.o. w K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K. przy uczestnictwie zainteresowanej G. B. o ubezpieczenie (sygn. akt VII U 917/14), postanowieniem z 14 stycznia 2015r. uzupełnił postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z 21 października 2014r. wydanego w tej sprawie poprzez dodanie pkt2 o treści: „zasądza od (...)spółka z o.o. z siedzibą w K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwotę 1200zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego” oraz pkt3 o treści: „nie obciąża zainteresowanej kosztami postępowania w sprawie”. W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że orzeczenie z 21 października 2014r. w którym sąd umorzył postępowanie w sprawie nie zawierało rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania. Mając na uwadze, że organ rentowy reprezentowany przez fachowego pełnomocnika złożył wniosek o uzupełnienie wyroku w trybie art.351 §1 k.p.c. w zw. z art.361 k.p.c. to sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art.98 k.p.c. oraz §6 pkt4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013, poz.490 ze zm.). Sąd na podstawie art.102 k.p.c. nie obciążył zainteresowanej kosztami postępowania w sprawie.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł wnioskodawca zarzucając mu naruszenie przepisów prawa poprzez błędne zastosowanie §6 pkt4 w/w rozporządzenia podczas gdy podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie winien stanowić §11 ust.2. Powołując się na ten zarzut, wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zasądzenie od (...)spółki z o.o. w K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kwoty 60zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie

Przystępując do rozpoznania sprawy w granicach wniesionego zażalenia należy wskazać, że organ rentowy w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika - radcę prawnego, który wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Zaskarżonym postanowieniem sąd pierwszej instancji obciążył odwołującego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz tegoż organu rentowego. Niewątpliwie wysokość minimalnych stawek wynagrodzenia radców prawnych określają przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr163, poz.1349, ze zm.). Według §6 rozporządzenia stawki minimalne ustala się kwotowo w zależności od wartości przedmiotu sprawy i stawki te wynoszą od 180 zł do 7.200 zł. W sprawach, w których wartość przedmiotu sporu mieści się w granicach od 5.000 zł do 10.000 zł, tak jak to ma miejsce w przedmiotowej sprawie, minimalne wynagrodzenie radcy prawnego wynosi 1.200zł (§6 pkt4). Kolejne przepisy rozporządzenia określają stawki minimalne w zależności od rodzajów spraw, w których strony zastępowane są w procesie przez radców prawnych. W §11 ust.2 rozporządzenia określone są stawki minimalne za prowadzenie spraw o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego i wynoszą one 60zł. Inne przepisy rozporządzenia nie odnoszą się do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych prowadzonych przed sądem pierwszej instancji. Jedynie §5 zawiera ogólną zasadę, że wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się według podstawy stawki w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju.

W rozpoznawanej sprawie nie ma jednak podstaw do sięgania do §5 rozporządzenia, bowiem możliwe jest ustalenie stawki wynagrodzenia radcy prawnego według ogólnej zasady ustalania wynagrodzenia od wartości przedmiotu sprawy, wyrażonej w §6 rozporządzenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd pierwszej instancji zasadnie uznał, że spór w przedmiotowej sprawie dotyczy obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, a nie świadczeń z ubezpieczeń i dlatego w sprawie nie ma zastosowania przepis §11 ust.2 powoływanego rozporządzenia. Oznacza to, że w sprawach, w których wniesiono odwołanie od decyzji ustalającej obowiązek ubezpieczenia oraz określającej wymiar składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne stawki minimalne wynagrodzenia radcy prawnego zastępującego stronę w procesie ustala się według §6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu. Odnosząc się do przedstawionych w zażaleniu zarzutów wskazać należy, że zagadnienie zakresów stosowania §6 i §11 ust.2 w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych było już kilkakrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego na tle innych przedmiotów sporu nie dotyczących prawa do świadczeń lub ich wysokości (por. postanowienie z 5 czerwca 2009r, I UZP 1/09, publ. OSNP 2011/5-6/86; postanowienie z 1 czerwca 2010r., III UZ 3/10, publ. OSNP 2011/21-22/283). W obu powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że w sprawach o składki na ubezpieczenia społeczne nie ma zastosowania §11 ust.2 powoływanego wyżej rozporządzenia, odwołując się także do stanowiska wyrażonego uchwałą Sądu Najwyższego z 9 marca 1993r., II UZP 5/93 (OSNCP 1993 Nr11, poz.194) rozpatrującej podobne zagadnienie na gruncie uprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1992 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości (Dz.U. Nr48, poz.220).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe, sąd pierwszej instancji nie naruszył powołanych w apelacji przepisów w/w rozporządzenia i dlatego na podstawie art.385 k.p.c. w zw. z art.397 §2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.